

WENDY
BROKERS

KERST (Z)ONDER DE MISTLETOE

'Gaan. Niet over nadenken. Gewoon gaan.'

'Echt?'

'Natuurlijk. Anders wint hij.' Bibi, haar werkgeefster en mede-eigenaresse van de lunchroom waar Eva een parttime baantje had, knikte heftig. Ze schudde wat bloem uit op het werkblad en pakte een homp deeg. 'Kom op, meid, laat je niet ontmoedigen, zo ken ik je niet. En er zijn echt genoeg andere... jongens.' Ze keek Eva voor een moment strak aan, deed haar mond open en sloot die weer.

'Wat wilde je zeggen?'

'Iets wat jij nu niet wilt horen.' Bibi pakte een deegroller om het deeg tot een ronde lap uit te rollen die in de quichevorm moest.

'Jawel.' Kende haar werkgeefster haar niet als een opgever, koppigheid was ook een van Eva's eigenschappen. Misschien niet haar beste, als ze haar familie mocht geloven.

'Leuke jongens,' zei Bibi. 'Luister, ik snap het dat je gewoon nog liefdesverdriet hebt, maar je verdient echt beter. Jurriaan mag dan knap zijn; hij is een eikel.'

Bij het horen van de naam van haar inmiddels ex-vriendje ontstond er een ijsklomp in Eva's maag en wilde ze het liefst in tranen uitbarsten. Ze vroeg zich af hoelang dat nog zo zou blijven. Waarschijnlijk tot ze niet meer werd geconfronteerd met het verraad van Roos, haar zus, en dat van Jurriaan. Maar aangezien Roos ook nog thuis woonde, kon dat wel een tijdje duren. Op dit moment deed ze nog steeds net alsof haar zus niet bestond en sloot ze zich veel op in haar kamer. Ze begreep ook wel dat de situatie voor hun ouders vrijwel onhoudbaar was. Godzijdank hadden die voor nu verboden dat Jurriaan bij hen thuiskwam. 'Je hebt hem nooit gemogen,' antwoordde ze dan ook hees en met een keel die dik werd van emotie.

Bibi had het deeg inmiddels uitgerold en legde dat handig op de vorm. 'Nee, dat klopt. Omdat hij je nooit op waarde heeft geschat en behandelde als een voetveeg. En getuige het type dat hij is, zal dat bij je zus na de eerste crush niet anders zijn.'

Crush...

Had Bibi gelijk en was het inderdaad van voorbijgaande aard tussen Roos en Jurriaan? Zo had het er niet uitgezien toen ze heftig zoenend waren betrapt door oma, die toevallig aan het winkelen was in Haarlem met een vriendin en hen in een Hema ergens tussen de alom bekende rookworsten en de taartafdeling had gespot. Of nou ja, dat was wat Eva ervan maakte, want dat waren de associaties die ze had met de bekende Nederlandse winkelketen. Oma was zo

verontwaardigd geweest dat ze Jurriaan een flinke klap met haar handtas had gegeven, waarbij de sluiting een rode striem op zijn voorhoofd had achtergelaten.

Good for you, oma.

Helaas was het moment van euforie over haar oma's heldhaftige optreden voor Eva kort geweest. Eigenlijk was het geen moment van euforie te noemen. Meer een vingerpleister waarmee je probeerde het bloed dat uit een open wond gutste te stelpen. Want dat had Jur achtergelaten: een gapend gat.

De deurbel klingelde. 'Mama!' Een jongetje met net zulk donker haar als Bibi stormde de keuken binnen. 'We hebben cadeautjes gekocht!'

Er verscheen een lange man met kort donkerblond haar en blauwe ogen met een twinkeling erin in de deuropening. 'Ho ho, niks verklappen, Kai. Dat was de afspraak.'

Het jongetje keek achterom en klemde zijn lippen op elkaar. Daarna maakte hij een beweging alsof hij er een sleuteltje in omdraaide en vervolgens over zijn schouder weggooidde.

Bibi gierde het uit, al ging ze stug door met haar werk. 'Ik ben benieuwd hoelang hij dat volhoudt,' zei ze met de lach nog op haar gezicht en keek de man die nog altijd in de deuropening stond met een verliefde blik aan. 'De ladder staat hierachter op het plaatsje, meneer de kerstman met je "ho ho". Als het hangt, zal ik eens kijken of ik het gebruik dat erbij hoort als je eronder staat nog ken.' Ze knipoogde naar Eva.

Hét moment om zich uit de voeten te maken. Zoenende mensen, zelfs als was het haar werkgeefster met haar vriend – die ze aardig vond, maar meer dan dat ook niet – was voor nu nog een brug te ver.

Die mistletoe mochten ze echt zonder haar hulp ophangen.

‘Eva van Schie en Jurriaan Kápels?’

‘Kápels,’ verbeterde ze automatisch, omdat Jur altijd hamerde op die klemtoon van de laatste lettergreep. ‘Die komt niet.’

De vrouw keek Eva over haar iPad heen met een frons aan. ‘Die komt niet?’

Eva schudde haar hoofd. ‘Andere bezigheden,’ mompelde ze. Over de aard van die activiteiten ging ze niet uitweiden. Daar wilde ze namelijk niet bij stilstaan, want die beelden spookten al genoeg door haar hoofd.

‘Dat was dan wel fijn geweest als wij dat ook hadden geweten.’

Ze kon een heleboel zeggen, maar in plaats daarvan klemde ze haar lippen op elkaar.

‘Geen verklaring?’ informeerde de vrouw en tikte met haar pump op de tegelvloer van het NS-station Amsterdam Centraal. Alsof de geïrriteerde blik op haar gezicht al niet duidelijk genoeg was.

Blijkbaar was er toch iets op Eva’s gezicht te zien, want de vrouw knipperde een keer, duwde haar bril op haar neus omhoog en wat er nu in haar ogen verscheen had verdacht veel weg van medelijden.

‘O. Vervelend voor je, meisje. Kon er geen vriendin mee? Beetje zonde van het ticket.’

Eva schudde haar hoofd. Carmen had een vijftigjarig huwelijksfeest dit weekend van haar opa en oma en Theresa en Amber mochten allebei niet van hun ouders omdat die ze te jong vonden.

'Je doet wel mee aan de tours enzo? Nou, stap maar in en veel plezier dan maar, hè?' ratelde ze verder nadat Eva automatisch had geknikt.

Of ze aan de gebruikelijke en suffe tours naar de Tower of London om de kroonjuwelen te zien en de boottour over de Theems ging meedoen, zag ze wel als ze in Londen was. Op dit moment was het een dikke vette nee, maar dat hield ze ook maar voor zich.

'O, en als deze...' De vrouw keek weer op haar schermpje. '...Jurriaan Kapels zich alsnog meldt, wat doen we dan?'

Daar hoefde Eva niet lang over na te denken. 'Onmiddellijk de deuren van trein sluiten en zonder hem vertrekken, alsjeblieft.'

Bibi had gelijk gehad: het was goed om er even tussenuit te gaan. Zelfs al was het weer in Londen een week voor kerst net zo grauw, troosteloos en bovenal regenachtig als in Nederland. Eva rilde in haar rode winterjas met houtje-touwtje-sluiting en dook verder weg in haar grijze sjaal. Jammer dat ze haar muts was vergeten.

Onderweg in de Eurostar die in amper vier uur naar de Engelse hoofdstad was geraasd, was ze alleen maar stelletjes tegengekomen die net als zij deze korte en geheel verzorgde romantische citytrip van twee dagen en nachten hadden gewonnen bij een populair radiostation. Het was een bont gezelschap, maar ze hadden allemaal een ding gemeen: niemand was alleen. En dus was zij degene die er een oneven aantal van negentien personen van maakte.

Ze gaf toe dat ze in de trein best gezellig had gekletst met twee vriendinnen van dik zestig plus die elkaar al vanaf de kleuterschool kenden en een echtpaar dat de leeftijd van haar eigen ouders niet ontliiep, maar iedereen had iemand om naast te zitten en zij zat overal alleen naar buiten te staren. De jongere setjes

hadden alleen maar aandacht voor elkaar en van al dat geplak en geknuffel werd ze nu toch behoorlijk ongemakkelijk, ook al hadden Jur en zij waarschijnlijk het hele weekend hetzelfde gedaan als hij niet zijn tong in de keel van haar zus had gestoken en daarop was betrapt.

Dit was te verwachten toen je toch besloot om mee te gaan.

Oké, het voordeel was wel dat ze haar hotelkamer niet hoefde te delen en dat was fijn, want die had serieus de afmeting van een postzegel. Meer dan twee tegen elkaar geschoven eenpersoonsbedden, een kast en een wastafel was het niet. Er was niet eens ruimte voor een stoel en toilet en douche was gemeenschappelijk op de gang. Dat ze zich had laten overhalen om na een haastige hap in het hotel met zijn allen nu de *Hop-on hop-off bus* in te stappen voor een speciaal lichtjestour was met beginnende hoofdpijn gewoon niet handig, maar er *off hoppen* was er niet meer bij nu de bus langzaam begon te rijden en zich in het verkeer mengde en ze had ook geen zin gehad om zich de hele avond op die hotelkamer op te sluiten. Of alleen Londen in te gaan. Het was al een wonder dat haar ouders haar alleen hadden laten gaan, maar ze had met haar hand op haar hart moeten beloven bij de groep te blijven.

‘O meid, gaan we dan nu eindelijk die gids ontmoeten?’ Trees, een van de bejaarde vriendinnen die tegenover Eva zat, keek haar verheugd aan. ‘Dat zeiden ze toch? Dat de... hoe heet dat... *‘kait’* of zo verlaat was, maar ons hier zou treffen? Ik hoop dat hij inderdaad Nederlands spreekt zoals ze beloofden, want mijn Engels is niet best en verstaan doe ik het nog minder.’

‘De *‘guide’*,’ verbeterde Wilma, haar vriendin en klopte Trees op haar knie. ‘Ik help je het weekend wel door.’ Ze gaf Eva een knipoog.

De tourbus was afgeladen vol, want ook een groep Japanners had erin plaatsgenomen. Hun gids sprak met armen, benen en heftige

gezichtsuitdrukkingen. En in het Japans. Als je nog geen hoofdpijn had, dan kreeg je het wel van de onmogelijk schelle en ratelende stem van de vrouw. Eva keek haar met een halfdicht geknepen oog aan, alsof dat ging helpen om de begeleidster haar mond te laten houden.

De Japanse vrouw stond vlak naast de trap van de dubbeldekker en ging opzij voor iemand die een kop groter was dan zij. Een jonge man van hooguit een jaar of twintig baande zich een weg naar de achterkant van de bus waar de groep winnaars van radio 538 zat. Hij droeg een grijze wollen schippersjas in ongeveer de kleur van haar sjaal en had een lichtblauwe beanie op zijn hoofd. Daar piepten een paar donkere plukken haar onderuit. De kleur van zijn ogen kon ze niet zien, maar wat ze wel zag was...

'Jeetje, wat een chagrijn,' mopperde een oudere man met een gehoorapparaat net iets te hard. Hij zat in een bankje aan de andere kant van het smalle gangpad van de bus. 'Worden we daarmee opgescheept?'

Zijn vrouw stootte hem aan en siste dat hij zijn kop moest houden, maar zo te zien had de jonge man die er nu aan kwam lopen het al gehoord. Behalve de irritatie die van zijn gezicht afspatte, was de blik in zijn ogen koeler dan koel.

'Ik ben bang van wel.' Zijn stem was diep en hij was zo te horen al een aantal jaar door de 'baard in de keel'-fase. Buiten dat sprak hij accentloos Nederlands, wat Trees vast gelukkig zou maken. En hij was, al was Eva echt de aller-allerlaatste die het zou toegeven, bepaald niet lelijk. Al had zij het gehad met knappe jongens. Haar volgende vriend werd een extreem afzichtelijk exemplaar met hopelijk een beter karakter. Eentje die andere meiden links lieten liggen omdat ze al buikpijn kregen bij het idee met zo iemand te moeten zoenen. 'En ik ben er net zomin blij mee.' Hij zette zijn handen aan weerszijden van het gangpad op de rugleuningen van de bankjes. 'Maar we zitten met elkaar opgescheept tot zondagmorgen. Daarna bent u van mij verlost.'

‘En jij van ons,’ mompelde Eva, wat haar op een scherpe blik van zijn kant kwam te staan. Ze keek terug, hopelijk van buiten onverschillig, maar haar hart klopte als een razende. Nu hij zo dichtbij was zag ze pas dat hij opvallende grijze ogen had. Toevallig hadden ze net bij biologie behandeld hoe zeldzaam die kleur was. Geen wonder dat ze daarnet had gedacht dat hij hen koeltjes bekeek. Een werkende vriezer die buiten stond op de Noordpool gaf aan de binnenkant waarschijnlijk nog meer warmte af dan deze gast.

‘Precies.’ Hij keek haar even van top tot teen aan, voor hij nogal ongeïnteresseerd zijn hoofd afwendde.

Mooi, vriend, ik heb ook geen belangstelling voor jou.

‘Ik ben Siem, jullie gids voor de komende negendertig uur. We zijn net de Big Ben voorbij en zometeen aan mijn rechterkant en jullie links ligt de Westminster Abbey, waar traditioneel de kroningen en begrafenissen van het Engelse koningshuis plaatsvinden. Prins William en Kate Middleton zijn er getrouwd, net zoals Lady Di en toen nog prins Charles.’

Eva luisterde maar half naar hem, ze keek liever naar de verlichte straten vanuit de open bus. Hoewel het was opgehouden met regenen was de wind snijdend koud. Ze bedekte haar oren met haar lange blonde haar en dook nog wat verder weg in haar sjaal, het ene moment bedenkend dat het een prima beslissing was geweest om te komen en het volgende haar besluit vervloekend.

Siem had er dan misschien zichtbaar weinig zin in, hij wist wel veel over Londen. De informatie kwam er behoorlijk plichtmatig uit en echt van harte ging het niet, maar hij beantwoordde in ieder geval vragen. Eva mocht van zichzelf niet naar hem kijken, maar zijn stem deed wel iets met haar binnenste.

Ongetwijfeld lieten haar maag en onderbuik weten dat ze misselijk van zulke types werd of dat was ze misschien nog wel van Jurs bedrog.

Ze sprong bijna omhoog op het moment dat er iemand op de gammele zitting van de bus naast haar neerplofte.

'O, dat is ervoor nodig om je te laten kijken.' Siem snoof en hij leek bijna nog meer uit zijn humeur dan hij al was geweest bij de kennismaking. Wat ze hem dan ook hadden misdaan als bij elkaar gegooid gezelschap voor dit weekend.

'Zat je daarop te wachten dan?'

Hij gaf geen antwoord, maar deed zijn beanie af en woelde door zijn haar. Het was maar goed dat de motor van de bus nogal ronkte, want nu hoorde hij hopelijk haar scherpe inademing niet. Hij was namelijk echt akelig knap. Zijn haar was donker met slag erin. Van dat haar waar je maar een hand doorheen hoefde te halen om het goed te laten zitten. Wat precies was wat hij nu deed. Het viel nonchalant en perfect verward over zijn voorhoofd en langs zijn gezicht. Zijn neus was recht en zijn ogen waren van dichtbij nog sprekender dan ze daarstraks had gedacht.

Ugh...

'Ik ben Siem.' Hij stak zijn hand naar haar uit. 'En jij bent?'

O, was dit nu zijn tactiek?

Misschien kinderachtig, maar ze wilde hem niet aanraken. Iets waarschuwde haar dat niet te doen. En dus sloeg ze haar armen over elkaar. 'Niet beschikbaar.'

Hij keek haar een moment verbluft aan. 'Jij bent niet... beschikbaar?' Zijn gezichtsuitdrukking veranderde. '*Don't flatter yourself, missy.*' Het venijn waarmee

hij vooral dat laatste woord uitsprak droop bijna op de weinig schone vloer van de bus. Het keurige Engels met een vleugje accent – Londens? – bewees dat hij de taal meer dan naar behoren sprak. Misschien dat hij hier zelfs wel was geboren of al langer woonde. Toch was zijn Nederlands net zo foutloos. Al kon ze daar beter over oordelen dan over zijn Engels. 'Zó wanhopig ben ik nou ook weer niet.'

Eva keek strak naar het verkeer buiten de bus. Alles was beter dan naar Siem kijken. Wat. Een. Eikel. Oké, het was niet aardig geweest om te zeggen wat ze had gezegd en mogelijk had Jur haar voorgoed verpest voor alle niet te weerzinwekkende jongens. Misschien probeerde deze Siem alleen maar aardig te zijn, maar ze voelde zich bedreigd. Afgewezen en niet goed bevonden. Nog minder dan nul. En ze had al helemaal geen zin om hem daar nog een schepje bovenop te laten doen. Ze was niet op zoek naar iets nieuws.

Toch was ze zich hyperbewust dat hij zo dichtbij haar was. Dat gebeurde een half uur later opnieuw in de London Eye. Ze hadden met hun groepje een capsule voor zichzelf. Nadat de deuren waren gesloten nam ze plaats op de hoek naast een stelletje dat hand in hand verliefd naar elkaar en naar het uitzicht in het donker zaten te kijken. Het uitzicht over Londen, met al zijn lichtjes en glinsteringen op het zwarte water, was fantastisch. Siem bleef bij de deuren staan, op hooguit een meter afstand van haar, en gaf commentaar op wat er te zien was. Ze luisterde maar half, want ze had hoogtevrees en concentreerde zich op haar handen die ze ineengestremgeld op haar schoot had liggen. Een schijterd was het laatste wat ze wilde zijn, maar in het donker en zo ver boven de grond voelde ze zich gedesoriënteerd en angstig. Als ze hier met Jur was geweest dan had ze hem gevraagd een arm om haar heen te slaan, maar nu was er niemand om dat te doen.

'Gaat het?' Wilma, een van de bijna bejaarde vriendinnen, hurkte voor haar neer en legde een hand op haar knie. 'Je bent zo stilletjes, Eva. Voel je je wel lekker?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ben je bang?' Wilma dempte haar stem.

'Hoogtevrees,' fluisterde Eva terug. Iedereen praatte door elkaar en ze had niet de indruk dat iemand in de capsule erg op hen lette.

'Kan ik wat voor je doen?'

'Dit helpt.' Ze knikte naar de hand op haar knie. 'Al kan je zo niet van het uitzicht genieten.'

'Dat geeft niet. Ik ben twee jaar geleden nog geweest met mijn man.'

'Wilde hij niet mee?' Ze greep nu alles aan om maar in gesprek te blijven en niet te denken aan op welke hoogte ze nu waren. En ook hoe hoog dat was om vanaf te storten.

'Hij is overleden. Vorig jaar.'

'O, wat erg. Dat spijt me voor je.'

Wilma's mondhoeken gingen een beetje omhoog, maar er lag verdriet in haar ogen. 'Trees' man twee maanden later. Ook een hartaanval. Alsof het zo afgesproken was nadat we allebei rond dezelfde tijd verliefd waren geworden en allebei kort na elkaar waren getrouwd met onze jeugdliefdes. En Trees twee dochters en ik twee zonen kreeg. Toen die uitvlogen gingen we er vaak met z'n vieren opuit, want onze mannen konden het goed met elkaar vinden. Nu doen we die dingen met z'n tweetjes.' Ze keek even opzij en Eva volgde haar blik.

Siem keek hen aan, zonder noemenswaardige gezichtsuitdrukking. Toch leek het alsof hij naar hen toe wilde komen, maar van zichzelf niet mocht. Alsof hij Wilma's plek wilde innemen om Eva gerust te stellen. Het was een vreemd soort *push & pull* en Eva kon het niet verklaren. En ze kon nog minder uitleggen waarom ze het wist. Of het wilde. Want daarvan raakte ze misschien nog wel veel meer in de war. Ze wilde dat Siem hier zou neerknielen en haar met die bijna hypnotiserende grijze ogen gerust zou stellen. Dat was bizar, toch? Ze kende hem helemaal niet en het was ook niet de bedoeling dat ze hem leerde kennen. En dat was precies waarom ze het oogcontact met hem verbrak en zich concentreerde op Wilma.

Veel verstandiger.

Wat ook verstandig was geweest, was zich op zaterdag afzijdig houden van de groep. Hoe Wilma en Trees ook hadden aangedrongen om mee te gaan. Eva had het gehouden op kerstshoppen voor haar familie in Oxford Street en dat ze daar geen tijd voor had als ze meeging met de boottocht over de Theems. De werkelijke reden was dat ze een halve nacht wakker had gelegen en had liggen piekeren over hoe de ongemakkelijke kerstdagen thuis eruit zouden zien én hoe ze reageerde op Siem. Want dat laatste zinde haar helemaal niet. Daarom was het voor alle partijen – lees: voor haar en voor Siem – beter als ze er gewoon niet bij was.

In Oxford Street vermaakte ze zich voornamelijk met het kijken in de winkels en etalages en niet met het kopen van dingen. Want zo veel hield ze nou ook weer niet over aan haar bijbaantje in de lunchroom. En nu in haar examenjaar in vwo 6 was er niet veel tijd om extra te werken en wat bij te verdienen. Ze stond er best redelijk voor na de tweede ronde schoolexamens, maar alsnog had ze niet de luxe dat ze geen boek meer open hoefde te slaan. Dus hoe graag ze Bibi

en Evelien, haar andere bazin en mede-eigenaresse van *Knus*, ook mocht en wilde helpen, soms was het gewoon niet te combineren met school.

Ze haalde dan ook een hamburger bij een fastfoodketen voor de lunch en kocht een slappe koffie met melk bij een stalletje op straat om de kleffe burger mee weg te spoelen. Daarna vermaakte ze zich een uur in *Hamleys*, de bekende speelgoedwinkel in Regent Street, en kocht daar een kleinigheidje voor haar broertje van tien. Bram was verstandelijk beperkt en dol op felle kleuren. De bal die ze kocht leek een beetje op een *spike* bal die hij al had, alleen veranderde deze steeds van kleur door een bepaalde manier van kneden.

Voor ze vanmorgen alleen op pad was gegaan had ze Wilma en Trees moeten beloven dat ze er vanavond wel bij was in het restaurant waar ze met nog een aantal andere stellen zouden eten op hun laatste avond. Omdat ze al had gehoord dat Siem er niet zou zijn en ze het na een hele dag alleen wel fijn vond om niet met een pasteitje op haar hotelkamer naar de kale muur te moeten staren, had ze ingestemd. Het was dan ook een onaangename verrassing dat Siem na amper een kwartier wel het restaurantje waar ze zaten kwam binnenvallen. En nog vervelender was het dat haar hart in een soort galop schoot zodra ze hem zag én de enige vrije plek natuurlijk naast haar was.

Hij zette zijn beanie af en propte die in zijn jas die hij aan zijn stoel hing. Daarna wenkte hij een serveerster en bestelde een biertje en een menukaart. 'Hé, hoe was je dag?'

Een beetje wantrouwend keek ze hem aan, maar er lag geen irritatie of spot in zijn ogen. Ze had net al moeten aanhoren dat hij, op zijn wat humeurige kant na die vandaag al stukken minder was dan gisteren, de perfecte gids was. 'Goed hoor.'

'Jammer dat je niet meeging.'

Ze haalde alleen haar schouders op en draaide haar hoofd naar de mannelijke helft van een van de stelletjes die ook waren meegegaan naar het restaurant, maar voor ze hem iets kon vragen kwam Siem alweer tussendoor.

‘Je ontwijkt me dus expres?’

Met tegenzin keek ze hem aan. ‘Hoe was het ook alweer? *Don't flatter yourself, mister?*’

Tot haar verbazing schoot hij in de lach. Daarbij lichtte zijn gezicht helemaal op en kreeg hij een twinkeling in zijn ogen die ze veel te leuk vond, getuige de kriebel in haar buik. Uit automatisme sloeg ze tegen zijn hand in een *high five*.

En dat ging allemaal niet goed samen met het plan hem op afstand te houden.

Dat bleek ook wel, want nog voor haar pizza op tafel stond waren ze in gesprek en ontdekte ze dat hij inderdaad een stuk minder chagrijnig was dan bij hun ontmoeting gisteren.

‘Dus je studeert op dit moment hier in Londen?’

Siem knikte. ‘Nu nog aan de LSE.’

‘Sorry, aan de wat?’

Hij lachte en niet alleen zag Eva nu de twinkel in zijn ogen, maar ook een kuiltje in zijn wang verschijnen. Alsof hij nog een extraatje moest meepakken in de toch al overduidelijk gewonnen ‘aantrekkelijkste mannen’-wedstrijd. Hoe kregen sommigen het voor elkaar om overal vooraan te staan als er iets werd uitgedeeld? Want als hij studeerde, dan had hij dus ook een goed stel hersens. ‘Ik studeer nu nog aan de *London School of Economics and Political Science*, afgekort LSE.’

'En je studeert daar...' Ze spreidde haar handen uit in het universeel bekende vragende gebaar.

'Sociale wetenschappen. Maar aangezien ik me in criminologie wil verdiepen en ik de verbreding op LSE momenteel een beetje nutteloos vind, stap ik over naar een andere uni: City.' Hij draaide zijn bierglas rond op tafel. 'En jij?'

'Wwo, examenjaar. Criminologie?'

'Ik ben erachter gekomen dat ik met name forensische psychologie boeiend vind. Maar over jou, wat ga je doen volgend jaar met je diploma op zak?'

'Verloskunde.'

Siem trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat is HBO, toch?'

Was dit de volgende in de rij die vond dat het zonde was om met een wwo-diploma niet naar de universiteit te gaan? Haar decaan verklaarde haar voor gek, net als Jur had gedaan, en haar ouders deelden min of meer de mening van beiden. 'Ja,' zei ze dan ook alleen maar.

'Geen interesse in geneeskunde?'

'Omdat je het zonde vindt van mijn vooropleiding?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, omdat geneeskunde breder opleidt en je nog jong bent. Ik ben blij dat ik eerst heb georiënteerd en nu weet welke richting ik op wil.'

'Maar ik wil geen arts worden.'

'Nou, dan neem je waarschijnlijk de juiste keuze.' Hij nam een slok van zijn bier.

Eva staarde hem aan. 'Zo simpel is het?'

'Zo simpel is het.' Hij keek haar aan en zijn grijze ogen vielen niet te lezen.
'Waar ga je verloskunde studeren?'

'In Amsterdam.'

'Woon je daar ook?'

Ze knikte.

'En heb je een bijbaantje in de zorg dat je al een beetje klaarstoomt voor je studie?'

'Nee, ik werk in een lunchroom.'

Hij kneep een oog halfdicht. 'Wat me sinds gisteren al bezighoudt: waarom ging je eigenlijk mee in *the Eye* terwijl je hoogtevrees hebt?'

Het feit dat ze onderwerp van zijn gedachten was geweest zorgde voor een kriebel in haar buik die ze hardnekkig probeerde te negeren. 'Ik wilde geen spelbreker zijn. En ik wilde ook niet op de hotelkamer blijven. Al moet ik toegeven dat ik had gedacht dat het niet zo hoog en eng zou zijn. Nou ja, gehoopt meer.'

Siem knikte, alsof dat alles verklaarde. 'Waarom ben je als enige van de groep alleen naar Londen gekomen?' Hij gebaarde naar de overige aanwezigen aan de lange tafel. Een serveerster kwam de eerste pizza's brengen.

'Vind je het goed als ik daar geen antwoord op geef?'

'Tuurlijk.' Hij ging wat naar achteren zodat een tweede serveerster ook haar pizza kon neerzetten.

'Mag ik jou dan iets vragen?' Ze trok een gloeiendhete pizzapunt los van de rest. 'Waarom was je gisteravond én te laat én in zo'n slecht humeur?' Ze bood

hem de punt aan, want hij had later besteld en moest zo te zien nog even wachten op zijn eten. Hij accepteerde wat ze hem aanbood.

‘Vind jij het ook goed als ik daar geen antwoord op geef?’ De twinkeling was uit zijn ogen verdwenen en hij perste een moment zijn lippen op elkaar.

‘Dat mag.’ Al baalde ze er wel van. ‘Hoe komt het dat je zo goed twee talen beheerst?’

‘Nederlandse moeder, Engelse vader en tweetalig opgevoed.’

‘En je heet Siem?’

‘Officieel heet ik Simon.’ Hij sprak de naam op zijn Engels uit. ‘Maar van jongs af aan word ik al Siem genoemd omdat ik in Nederland ben geboren en opgegroeid.’ Hij stak een stuk van de pizza in zijn mond en begon te kauwen, daarmee de conversatie op een lager pitje zettend. Niet alleen zo lang hij zijn mond vol had, maar ook daarna. Want hij betrok een stel aan de overkant van de tafel bij het gesprek en het werd nergens meer persoonlijk.

Met z'n tienden verlieten ze het restaurant en mengden zich tussen de mensen in de straat vol kerstlichtjes. Het was ijsig koud en af en toe viel er een spatje regen. Eva rilde in haar jas en stak haar handen diep in haar zakken.

‘Hier.’ Siem onderbrak zijn verhaal aan het groepje over een voetballer die in deze straat was opgegroeid en het ver had geschopt als international. Niet dat zij de man in kwestie bij naam kende, maar ze gaf dan ook niets om de sport.

Tot haar verrassing had hij zijn beanie afgedaan en trok die over haar hoofd. Zorgvuldig stopte hij haar haren achter haar oren en schikte de zachte stof van de muts eroverheen. Voor het eerst lachten zijn ogen weer.

'Geef 'm straks maar terug.'

De beanie was warm en waar ze het nog warmer van kreeg was van het lieve gebaar en het feit dat het kledingstuk net nog op zijn hoofd had gezeten. Dat voelde... intiem en tegelijk alsof het iets van hen samen was. Al sloeg daardoor de verwarring nog meer toe. Bijna wilde ze de muts dan ook weer van haar hoofd trekken, maar ze zag dat Siem niet meer naar haar keek en zijn verhaal weer oppakte terwijl hij net als de anderen zijn weg over straat vervolgde. Ze luisterde naar zijn stem, vol twijfel of hij alleen maar aardig probeerde te zijn of dat ze er meer achter moest zoeken. Jur verdween naar de achtergrond en dat wakkerde haar onzekerheid aan. Want hoe was het mogelijk dat ze zo snel en met een gebroken hart iemand anders leuk genoeg vond om zelfs maar te overwegen om... Ze schudde haar hoofd. Dit soort dingen moest ze niet denken. Zelfs al moest ze bekennen dat het misschien meer haar trots was geweest, dan haar hart dat was gebroken.

Gefluit en geklap liet haar opkijken. Midden in de extreme drukte in dit stuk van de winkelstraat zakte de man van een van de stelletjes op een knie en toverde een vierkant doosje tevoorschijn. Zijn vriendin sloeg met een pieperige gil haar handen voor haar mond. Meerderen stonden het met hun telefoon te filmen. En toen de jonge vrouw in kwestie verrukt 'ja' zei en de man in de armen viel, attendeerde een van de anderen zijn vriendin er boven zijn hoofd op dat ze ook onder een bosje met maretak stonden.

Iemand die zijn keel schraapte zorgde ervoor dat Eva opzij keek. Siem stond naast haar, met weer die ondoorgrondelijke blik in zijn ogen maar er lag ook iets van humor in. Hij schraapte nog een keer zijn keel en keek subtiel boven hun hoofden, terug naar haar gezicht en opnieuw omhoog. Eva volgde zijn blik en begreep tot haar ontsteltenis waarom het zo afgeladen druk was in dit deel van

de straat. En ook waarom steeds meer mensen elkaar begonnen te zoenen en omhelzen.

Ze deed automatisch een stap naar achteren, maar botste tegen iemand aan. Siem stak een arm uit en hield haar staande. 'Ik wil niet... ik bedoel...' Ze slikte en keek weer schuin omhoog. 'Het is niet de bedoeling dat... dat je denkt...'

Siem had zijn arm inmiddels om haar middel liggen. Losjes. Als ze wilde kon ze hem makkelijk afschudden. 'Niet?' De twinkeling was nog altijd aanwezig in zijn ogen en hij klakte met zijn tong. 'Eva, je weet helemaal niet wat ik denk.' Toch kwam zijn hoofd dichterbij.

Als een konijntje dat gehypnotiseerd in een paar felle koplampen staarde, keek ze naar hem op. Met een bonkend hart en een dito ademhaling alsof ze een sprint bergopwaarts had getrokken. En met kriebels in haar buik die niet in vergelijking stonden met wat ze eerder had gevoeld. Ze helde over en legde haar handen tegen zijn borst. Met haar hoofd in haar nek had ze nu pas in de gaten dat hij lang was. Langer dan Jur.

Jur...

Het was niet eens met beide benen dat ze op de grond terechtkwam in een zachte landing, ze kletterde gewoon neer. Figuurlijk gesproken dan. Ze deed een stap naar achteren, uit zijn omarming. En nog een, waardoor hij op afstand stond en ze alles weer in perspectief begon te zien. Inclusief het samenknijpen van zijn ogen, zijn mondhoeken die zakten en Wilma's meelijwekkende gezicht.

Ze griste de beanie dan ook van haar hoofd, duwde de oudere vrouw die in handen en zette het – zonder Siem nog een keer aan te kijken – op een lopen naar het dichtstbijzijnde metrostation.

Het was niet lastig geweest om hem daarna te ontlopen, want na alweer een praktisch slapeloze nacht had Eva hem de volgende ochtend niet meer gezien op St. Pancras International bij de Eurostar die hen terug naar Amsterdam bracht. Wel had ze Wilma en Trees tijdens de treinreis verteld over Jurs bedrog en waarom ze toch alleen was meegegaan op deze trip.

‘Ach, wil jij even kijken wie er de winkel in komt?’ Bibi keek op van het groenten snijden toen het belletje van de deur van Knus klingelde. ‘Alleen een to-go’tje, want we gaan zo sluiten.’

Met een zucht legde Eva een stapeltje schone borden die ze net uit de vaatwasser had gehaald op de plank, veegde haar handen af aan haar schortje en liep vanuit de keuken naar het winkelgedeelte. ‘Kan ik u...’ Ze knipperde. En knipperde nog eens. Maar hij stond er echt. Mét beanie.

Die zette hij langzaam af en woelde door zijn haar. ‘Hé...’

‘Hé...’ zei ze terug met ineens een ontzettend hese stem.

‘Ik kom je de redenen geven waarom ik niet te genieten was die eerste avond.’ Hij propte zijn muts in zijn jaszak. ‘Ik zou met vrienden een weekend weg gaan, maar mijn opa had die middag te horen gekregen dat hij is uitbehandeld. En dat viel mijn vader, die anders jullie gids was geweest, zo zwaar dat ik niet wilde dat hij...’ Hij zuchtte. ‘En hoewel we het eigenlijk al wisten mijn opa’s gezondheid al langer een flinke zorg was, was ik er toch ook van slag van.’

‘Dat snap ik. Wat verdrietig voor jullie.’

‘Ik kreeg maandag een mailtje, van Wilma. En hoewel ik het zou snappen als je er pissig over bent omdat het niet aan haar was om het mij te vertellen; het maakte voor mij wel duidelijk waarom je wegliep zaterdagavond en me op een afstand hield.’

Eindelijk had ze haar voeten zo ver dat ze meewerkten en ze een stap in zijn richting kon doen.

'Al heb ik vrijwel alle lunchrooms in Amsterdam gebeld vandaag en ben ik er bij een aantal die niet opnamen langs geweest. En weet je wel hoeveel er een Eva in de bediening hebben werken?' Dat laatste kwam er verontwaardigd genoeg uit om haar een glimlach te ontlokken.

'Je bent voor mij hierheen gekomen?'

'Ja.' Hij schuifelde schattig schutterig met zijn voeten over de vloer.

'Met de Eurostar?'

'Stom plan zeker?'

Ze keek hem alleen maar aan.

'Luister, ik heb geen *track record* een klootzak te zijn en aan vreemdgaan heb ik nog nooit gedaan. Al begrijp ik het ook als je eerst wilt zien en dan pas gelooft.' Hij keek een tel naar het plafond. 'Zeg iets, Eva. Verlos me uit mijn lijden, oké? Ben ik voor niets gekomen?'

Achter zich hoorde Eva wat en toen ze omkeek, keek ze in het gezicht van haar werkgeefster.

'Ik heb hem daarstraks aan de telefoon gezegd dat hij met mij te maken krijgt als hij met je solt. Maar ik ben ook een hopeloze romanticus en ik vind het echt té lief dat hij helemaal voor jou naar Nederland is gekomen. En je bent niet te genieten deze week.'

Siem kuchtte en toen Eva hem weer aankeek zag ze dezelfde twinkeling in zijn ogen als waar ze voor was gevallen in Londen. Opnieuw gingen zijn ogen omhoog en weer terug naar haar gezicht. Ze volgde zijn blik.

‘Blijf je deze keer staan?’ vroeg hij.

Was het hier zo warm of kwam dat door het blik vlinders dat in haar buik werd opengetrokken? Deze jongen was speciaal voor haar vanuit Londen gekomen, zonder ook maar enige garantie te hebben over de afloop. Dat getuigde van lef. En lef moest je belonen, aldus haar oma. ‘Ik denk het,’ zei ze dan ook.

Nu verscheen er een grijns op zijn gezicht. In drie stappen, waar geen enkele aarzeling meer in zat, stond hij voor haar. Met zijn wijsvinger tilde hij haar kin op. ‘Wil je kerst met mij vieren? Hier in Nederland?’

Ze schudde haar hoofd. Dit was misschien zijn opa’s laatste kerst. Siem moest deze dagen in Engeland zijn, bij zijn familie.

Zijn gezicht betrok, al bleef hij staan met zijn vinger nog onder haar kin. Maar wat zich op zijn gezicht aftekende, was een mengeling van teleurstelling en ongeloof.

‘Siem?’ Ze legde haar handen tegen zijn jas, op borsthoogte.

‘Hm?’ Hij kneep zijn ogen een beetje samen en keek haar strak aan.

Misschien nam ze een gigantisch risico en zeker weten gingen haar ouders uit hun stekker. Maar soms moest je gewoon doen wat je hart je ingaf, toch? En al helemaal met kerst. Fuck haar zus en Jur aan de kersttafel. Daar ging ze echt niet bij zitten. ‘Denk je dat er nog twee plekjes over zijn in de Eurostar vanavond terug naar Londen?’

Plotseling lagen zijn handen op haar heupen en kreeg ze een volle lach van hem. ‘Ik denk dat het wel te regelen valt. En anders mag je op mijn schoot. Vier uur lang. Een eventueel slapend been, of twee, heb ik daar graag voor over.’

‘Dat lijkt me een fijn begin van de kerst,’ zei ze verlegen.

Hij boog zijn hoofd en alles wat ze nog zag was zijn mond. 'Mij ook, Eva. Mij ook.'

En terwijl zijn lippen zacht die van haar raakten en ze met een heerlijk duizelig gevoel haar ogen sloot, bedacht ze dat deze kerst heel anders ging verlopen dan ze een paar weken geleden had gedacht.

Anders. Maar anders betekende niet slechter.

Toch?

----Einde----